

Mengem raïm, mare

Hem tingut una gana discreta, com els dies discrets que amaguen felicitats discretes

Foto: Esteban16 (<https://www.flickr.com/people/esteban16/>)

Va haver-hi una època de les nostres vides en què ens va agafar per menjar raïm. Només del verd i només raïm. A cada menjada. No ens venia de gust menjar res més. Com si la dolçor d'aquesta fruita es pogués endur l'amargor nostra. Allò, si em diguessis que va durar un mes, m'ho creuria, però si em diguessis que va ser un any sencer, també m'ho creuria.

Anàvem pel supermercat i fèiem la volta per tots els passadissos amb cara de desgana i en sortíem només, ho recordo, amb una bossa plena fins a dalt de raïm. Potser també amb un parell de brics de llet i cereals per a la xiqueta. A ella, que també havia perdut la gana però d'una altra manera, l'enviàvem a dinar a casa d'algun familiar i per sopar, que es fes llet amb cereals. (Sopar, per cert, que va adoptar com a normal fins als vint anys, ma germana, *meufill*.)

Sopàvem per tandes. Primer la xiqueta. Sola i amb la tele posada, alguns dibuixos animats. Quan s'acabava la tassa de Cola-caó que es feia ella mateixa i s'atipava de cereals, marxava al seu quarto a veure una estona més la tele o a dormir. Llavors tu i jo trèiem el raïm, sense dir-nos pràcticament res perquè igual que no teníem gana, tampoc teníem ganes de xerrar. Només servilletes? Servilletes. Voldràs got? No, no cal. I ens posàvem a pelar-lo, gra a gra, primer la pell, després, dit enclavat al mig i pinyolets cap a fora, com a tu t'agrada i com jo em vaig copiar que m'agradava. (A qui li pot agradar el raïm amb pell després d'haver-lo provat sense?) Era com un ritual, ho fèiem sense pressa perquè total, el premi no era menjar-se el gra, ja us dic que no

teníem fam. El premi era que passés el temps, o bé no hi havia premi, no ho tinc clar.

La setmana passada vaig anar a un recital de poesia de Sònia Moll on va llegir poemes que parlaven de sa mare. ?No faig diferència entre si estava viva o morta perquè per a mi és el mateix?, diu l'autora. Suposo que una mare és una mare independentment de l'estat en què es trobi. Em va fer pensar en la meua, és clar. Vaig recordar una època suficientment llunyana en el temps en què encara em podia posar gelosa dels nens que tenia a la classe la meua mare o en què li assegurava que quan fos gran, jo a ella, la duria a un hotel de set estrelles i se'n reia.

Vinc d'estar-me unes setmanes a casa seva. Hem menjat normal i raïm de postres, ara que n'és l'època. (Ara és bo i barato, diu ella.) Si una època és bona o dolenta es podria mesurar amb unitats de gana que tenim. Aquestes setmanes hem tingut una gana discreta, com els dies discrets que amaguen felicitats discretes i ja està. Res de focs artificials, i res de drames, tampoc, cosa que és d'agrair. Fins i tot, entre gra de raïm i gra de raïm, hem pogut treure una mica de riure acumulat.

En tornar a la ciutat i obrir la maleta, he vist que m'hi havies ficat un tàper, mama. Era ple de raïm, del verd. Anit en vaig menjar, avui també. I mentre en pelava els grans -primer la pell, dit enclavat, pinyolets fora- ho he entès: aquí no hi ha ningú més, però a mi em sembla que, el raïm, mai no me'l menjaré sola.